

RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

10. maj 2004 *

I sag T-391/02,

Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung eV, Bochum
(Tyskland),

Josef Kloh, Eichenried (Tyskland),

ved Rechtsanwälte R. Steiling og S. von Zimmermann-Wienhues,

sagsøgere,

mod

Europa-Parlamentet ved H. Duintjer Tebbens og U. Rösslein, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

* Processprog: tysk.

og

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix og F. Ruggeri Laderchi, som befuldmægtigede,

sagsøgte,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Braun, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

angående en påstand om delvis annullation af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1774/2002 af 3. oktober 2002 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum (EFT L 273, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A.W.H. Meij og N.J. Forwood,
justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens baggrund og retsfor skrifter

- 1 Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung eV (herefter »BNS«) er en tysk sammenslutning, hvis formål er beskyttelse og fremme af de fælles økonomiske og sundhedsmæssige interesser, der er tilknyttet omdannelsen af madaffald til dyrefoder. Ifølge sammenslutningen omfatter den omkring hundrede virksomheder, der for størstedelens vedkommende indsamler køkken- og madaffald og deraf fremstiller svinefoder. Det er BNS's opfattelse, at sammenslutningen repræsenterer medlemmernes interesser både i forhold til diverse nationale og fællesskabsretlige myndigheder og over for offentligheden.
- 2 Josef Kloh (herefter »den anden sagsøger«) er en landmand, som opdrætter svin og genbruger madaffald i sin virksomhed. Han er medlem af BNS.
- 3 Den 3. oktober 2002 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EF) nr. 1774/2002 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum (EFT L 273, s. 1). Forordningens artikel 22, stk. 1, litra b), fastslår, at »fodring af husdyr, bortset fra pelsdyr, med køkken- og madaffald eller fodermidler, der indeholder eller er afledt af køkken- eller madaffald [er forbudt]«.

4 Artikel 32 i forordning nr. 1774/2002 lyder således:

»1. Når den relevante videnskabelige komité er blevet hørt om alle de spørgsmål, der kan have betydning for dyre- eller folkesundheden, kan bilagene ændres eller suppleres og eventuelle fornødne overgangsforanstaltninger vedtages efter proceduren i artikel 33, stk. 2.

2. Hvad angår forbuddet mod fodring med køkken- og madaffald, jf. artikel 22, vedtager de medlemsstater, der allerede har passende kontrolordninger inden denne forordnings anvendelse, i overensstemmelse med stk. 1 overgangsforanstaltninger, der tillader fortsat anvendelse af visse typer køkken- og madaffald til fodring under strengt kontrollerede forhold i en periode på højst fire år fra den 1. november 2002. Disse foranstaltninger sikrer, at der ikke er unødigt risiko for dyresundheden og folkesundheden i overgangsperioden.«

5 Det fremgår af artikel 38, andet afsnit, i forordning nr. 1774/2002, at forordningens artikel 22, stk. 1, litra b), og artikel 32 anvendes fra den 1. november 2002.

6 Kommissionen har efter anlæggelsen af nærværende sag vedtaget beslutning 2003/328/EF af 12. maj 2003 om overgangsforanstaltninger i henhold til forordning nr. 1774/2002 for så vidt angår anvendelse i svinefoder af køkken- og madaffald, der er kategori 3-materiale, og forbuddet mod genanvendelse inden for samme art

vedrørende fodring af svin med affaldsfoder (EFT L 117, s. 46). Beslutningen tillader nærmere bestemt Tyskland og Østrig under visse betingelser og senest frem til den 31. oktober 2006 fortsat at udstede individuelle godkendelser til ledere af anlæg og udstyr vedrørende anvendelse af køkken- og madaffald i svinefoder.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. december 2002 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.
- 8 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
 - Artikel 32, stk. 2, i forordning nr. 1774/2002 annulleres, for så vidt som den tillader overgangsforanstaltninger som omhandlet i nævnte forordnings artikel 32, stk. 1, i en periode på højst fire år fra den 1. november 2002 (herefter »den anfægtede bestemmelse«).
 - Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 9 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 10. marts 2003 indgav Kommissionen en begæring om intervention til støtte for Parlamentets og Rådets påstande. Ved kendelse af 9. juli 2003 gav formanden for Rettens Anden Afdeling tilladelse til at intervenere. Intervenienten indgav inden for den fastsatte frist et skriftligt indlæg, der var begrænset til spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling.

10 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 21. og den 24. marts 2003 fremsatte Parlamentet og Rådet hver især en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.

11 Parlamentet har i formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til gældende regler.

12 Rådet har i formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Sagsøgerne har indgivet deres bemærkninger til de to formalitetsindsigelser den 19. maj 2003.

- 14 Ved dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 4. og den 24. april 2003 har dels J. Taferner, dels Landwirtschaftskammer Vorarlberg (delstaten Vorarlbergs landbrugskammer) samt hr. Wohlgenannt anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgernes påstande.

Om formaliteten

- 15 De sagsøgte har, støttet af Kommissionen, fremsat tre formalitetsindsigelser. Den første formalitetsindsigelse er, at sagens genstand ligger uden for Rettens kompetence i forbindelse med et annullationssøgsmål. Den anden formalitetsindsigelse fremsættes kun, såfremt søgsmålet tilsigter annullation af det ubetingede forbud mod at fodre visse husdyr med køkken- og madaffald efter udløbet af overgangsperioden. Denne formalitetsindsigelse er, at forbuddet er af rent bekræftende karakter. Den tredje formalitetsindsigelse er, at sagsøgerne ikke har søgsmålskompetence, idet de hverken er umiddelbart eller individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse.
- 16 Under de foreliggende omstændigheder må formalitetsindsigelsen om, at sagsøgerne mangler søgsmålskompetence, idet de hverken er umiddelbart eller individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse, først undersøges.

Parternes argumenter

- 17 De sagsøgte, har støttet af Kommissionen, først gjort gældende, at forordning nr. 1774/2002, som lovgiver på en generel og abstrakt måde, ved sin art og rækkevidde er af normativ karakter og altså ikke er en beslutning som omhandlet i artikel 249 EF. De sagsøgte medgiver ikke desto mindre, at en sådan retsakt kan være

genstand for et af en fysisk eller juridisk person anlagt annullationssøgsmål, for så vidt som denne person godtgør, at han er berørt af den pågældende retsakt som følge af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som en adressat (Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 36).

- 18 De sagsøgte har dernæst anført, at hverken BNS eller den anden sagsøger er individualiserede som omhandlet i den i foregående præmis nævnte retspraksis.
- 19 Hvad angår BNS har Rådet gjort gældende, at et annullationssøgsmål, der er anlagt af en sammenslutning, kun kan antages til realitetsbehandling i tre tilfælde, nemlig når en lovbestemmelse udtrykkeligt tillægger sammenslutningen en række processuelle egenskaber, når sammenslutningen repræsenterer interesserne for medlemmer, som selv har søgsmålskompetence, og endvidere når sammenslutningen er individualiseret som følge af, at dens egeninteresser som sammenslutning er berørt, bl.a. fordi dens stilling som forhandlingspartner berøres af den retsakt, som påstås annulleret (Rettens kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559). Ifølge Rådet henhører det foreliggende tilfælde ikke under nogen af disse tre tilfælde.
- 20 For det første tillægger hverken artikel 152 EF, som ifølge Rådet udgør retsgrundlaget for forordning nr. 1774/2002, eller artikel 251 EF, som fastsætter den fælles beslutningsprocedure, i henhold til hvilken forordning nr. 1774/2002 er blevet vedtaget, sammenslutninger som BNS nogen processuelle rettigheder.
- 21 Dernæst tillægger den blotte fremlæggelse af sine synspunkter over for en række medlemmer af Parlamentet, en række tjenestemænd ved Kommissionen og en national administration ikke BNS nogen forhandlerrolle. Rådet har i denne

forbindelse anført, at BNS's stilling ikke afviger fra stillingen for de sammenslutninger, der har anlagt sag i de sager, der har givet anledning dels til Rettens kendelse af 23.11.1999, sag T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet (Sml. II, s. 3357), og til dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, dels til Rettens kendelse af 20.10.1994, sag T-99/94, Asocarne mod Rådet (Sml. II, s. 871), og til Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet (Sml. I, s. 4149), hvori Fællesskabets retsinstanser fastslog, at de pågældende sammenslutninger ikke var individualiserede i henhold til nogen af de kriterier, der var lagt til grund i retspraksis vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et af en sammenslutning anlagt annullationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling.

- 22 Endelig kan BNS ifølge Rådet ikke påberåbe sig, at sammenslutningen har søgsmålskompetence på vegne af de virksomheder, hvis interesser den varetager, herunder den anden sagsøger, da disse virksomheder ikke har en sådan søgsmålskompetence.
- 23 De sagsøgte har i denne forbindelse nærmere bestemt anført, at BNS's medlemmer, herunder den anden sagsøger, ikke er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse, da de kun er berørt af denne bestemmelse i deres objektive egenskab af producenter af dyrefoder fremstillet af køkken- og kantineaffald og således befinder sig i en situation, der er objektivt fastlagt, og som kan sammenlignes med situationen for enhver anden erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt kan søge ind på dette marked. BNS's medlemmer er således ikke individualiserede i forhold til den anfægtede bestemmelse.
- 24 Parlamentet har, støttet af Rådet, tilføjet, at selv om BNS's medlemmer, der er specialiserede i omdannelse af mad- og køkkenaffald, har en fremtrædende stilling på markedet, og at de af denne grund er særligt berørte af den anfægtede bestemmelse, er denne omstændighed ikke tilstrækkelig til at individualisere dem i forhold til enhver anden erhvervsdrivende (Rettens kendelse af 15.9.1999, sag T-11/99, Van Parijs m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2653, præmis 50). I øvrigt er

denne specielle økonomiske påvirkning ikke sammenlignelig med situationen for sagsøgeren i den sag, som gav anledning til Domstolens dom af 18. maj 1994, Codorniu mod Rådet (sag C-309/89, Sml. I, s. 1853), hvorefter sagsøgeren faktisk befandt sig i en situation, som henset til den anfægtede forordning, karakteriserede ham i forhold til kredsen af alle andre erhvervsdrivende.

- 25 Parlamentet har videre anført, at selv om situationen for BNS's medlemmer som påstået af sagsøgerne var kendt af Parlamentet, af Rådet og af Kommissionen, kan denne omstændighed ikke individualisere BNS's medlemmer (Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og 790/79, Calpak og Società emiliana lavorazione frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 9).
- 26 Sagsøgerne har gjort gældende, at såvel BNS som den anden sagsøger er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse.
- 27 Sagsøgerne har først nærmere bestemt anført, at det på trods af den normative karakter af forordning nr. 1774/2002, som indeholder den anfægtede bestemmelse, ikke kan udelukkes, at nævnte bestemmelse berører dem individuelt (dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 19).
- 28 Hvad angår BNS har sagsøgerne for det første anført, at sammenslutningen er individuelt berørt som følge af den forhandlerrolle, den har indtaget i den lovgivningsproces, som førte til vedtagelsen af forordning nr. 1774/2002.
- 29 Forhandlerrollen følger af, at BNS har ført diverse informative drøftelser med repræsentanter for Parlamentet og har forelagt dem adskillige skriftlige udtalelser vedrørende sundhedsbestemmelserne for animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum. Sammenslutningen har ligeledes mødt repræsentanter for

Kommissionen ved møder, hvorunder den har redegjort for situationen for dens medlemmer, detaljeret forelagt situationen vedrørende genbrug af madaffald i Tyskland og fremlagt oplysninger om den nyeste videnskabelige viden samt om de økonomiske og miljømæssige konsekvenser af et totalt forbud mod brug af køkken- og madaffald til dyrefoder. Visse oplysninger, som har været genstand for disse møder, er ligeledes blevet fremsendt skriftligt til Kommissionen.

- 30 BNS's forhandlerrolle følger ligeledes af, at sammenslutningen har deltaget i adskillige drøftelser med det tyske forbundsministerium med ansvar for beskyttelse af forbrugerne, af fødevarerne og af landbruget. Sammenslutningen har fremsendt adskillige skriftlige udtalelser vedrørende spørgsmål, der har sammenhæng med de fastsatte forbud vedrørende dyrefoder. Sammenslutningen er ligeledes af dette ministerium blevet opfordret til at udtale sig om de ekstraordinære og foreløbige bestemmelser, der skulle fastsættes i forbindelse med forordning nr. 1774/2002, og den har imødekommet denne anmodning ved at tilsende ministeriet en skriftlig udtalelse af 1. juli 2002. I øvrigt har sammenslutningen været en foretrukken forhandlingspartner for de tyske myndigheder med henblik på udarbejdelsen af de overgangsforanstaltninger, der er genstand for beslutning 2003/328.
- 31 Sagsøgerne har dernæst anført, at BNS kan anlægge søgsmål til prøvelse af den anfægtede bestemmelse med den begrundelse, at sammenslutningen repræsenterer interesserne for virksomheder, heriblandt den anden sagsøger, som selv har søgsmålskompetence i forhold til nævnte bestemmelse (jf. i denne retning Rettens dom af 6.7.1995, forenede sager T-447/93 — T-449/93, AITEC m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1971, præmis 60-62, og af 5.12.2002, sag T-114/00, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum mod Kommissionen, Sml. II, s. 5121, præmis 63 ff.).
- 32 Den anden sagsøgers samt de øvrige BNS-medlemmers søgsmålskompetence følger af, at de er individuelt og umiddelbart berørt af forordning nr. 1774/2002, som indeholder den anfægtede bestemmelse.

- 33 BNS's medlemmer, herunder den anden sagsøger, er berørt af den anfægtede bestemmelse på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223).
- 34 Ifølge sagsøgerne følger denne individualisering af, at forordning nr. 1774/2002 blev vedtaget, efter at medlemmer af BNS fra den 3. til den 7. september 2001 var genstand for et kontrolbesøg, der blev foretaget på Kommissionens vegne. Sagsøgerne har anført, at det følger af retspraksis, at individualiseringen kan følge af, at den pågældende erhvervsdrivende har været inddraget i de undersøgelser, hvorpå den anfægtede retsakt hviler (Domstolens dom af 21.2.1984, forenede sager 239/82 og 275/82, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmis 12, og af 7.5.1987, sag 240/84, NTN Toyo Bearing mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 5).
- 35 Medlemmerne af BNS er desuden individuelt berørt af forordning nr. 1774/2002 som følge af, at de er særligt alvorligt berørt af denne forordnings retsvirkninger. Sagsøgerne har i denne forbindelse anført, at en erhvervsdrivende ifølge retspraksis er individualiseret på tilsvarende måde som en adressat, såfremt den anfægtede foranstaltning berører ham på særligt indgribende måde i kraft af den særlige stilling, han har på markedet, og de virkninger, denne foranstaltning har for hans erhvervsvirksomhed (Domstolens dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 16 ff., og generaladvokat Lenz' forslag til afgørelse i forbindelse med dommen i sagen Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1856, punkt 52). Det kan ligeledes udledes af retspraksis, at den individuelle berøring følger af, at den anfægtede foranstaltning er eller kan være til betydelig skade for sagsøgerens interesser (Rettens dom af 3.5.2002, sag T-177/01, Jégo-Quére mod Kommissionen, Sml. II, s. 2365, præmis 51, og generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse i forbindelse med dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6681, punkt 102, afsnit 4).

- 36 I den foreliggende sag er BNS's medlemmer særligt alvorligt berørt af forordningen, idet de ser sig nødsaget til helt at indstille deres aktiviteter, hvortil de i henhold til den nationale lovgivning har specielle tilladelser.
- 37 BNS's medlemmer er ligeledes i særlig grad berørt af dette forbud, idet den i forordningen forbudte genbrugsmetode i modsætning til det genbrug af mad- og køkkenaffald, der sker i andre medlemsstater, i Tyskland udgør en selvstændig økonomisk aktivitet, inden for hvilken medlemmerne af BNS har specialiseret sig, og med henblik på hvilken de har foretaget de nødvendige investeringer for at sikre behandlingen og forberedelsen af affaldet på en måde, som er sikker for dyrs og menneskers sundhed.
- 38 Sagsøgerne har tilføjet, at den særlige situation, som BNS's medlemmer befandt sig i som følge af sammenslutningens forskellige henvendelser, var kendt af ophavs-mændene til forordning nr. 1774/2002, hvilket individualiserer BNS's medlemmer.
- 39 BNS's medlemmer befinder sig endvidere i en speciel situation som følge af, at de i den anfægtede bestemmelse fastsatte overgangsbestemmelser specifikt angår dem. Sagsøgerne har i denne forbindelse først anført, at såfremt der skal og kan fastsættes overgangsbestemmelser, er det netop i forhold til medlemmerne af BNS, som er undergivet strenge foranstaltninger vedrørende tilladelse og overvågning fra de tyske myndigheders side. Sagsøgerne har dernæst anført, at disse overgangsbestemmelser specifikt angår dem som følge af, at medarbejdere fra Kommissionens Generaldirektorat »Sundhed og Forbrugerbeskyttelse« fra den 28. til den 31. oktober 2002 foretog et informationsbesøg vedrørende anvendelse af madaffald til dyrefoder hos en række medlemmer af BNS. Sagsøgerne har videre tilføjet, at deres særlige situation bekræftes af vedtagelsen af beslutning 2003/328. Ifølge sagsøgerne bekræfter beslutningen, at fællesskabslovgiver og det kompetente videnskabelige råd er af den opfattelse, at de i beslutningen indeholdte dispensationer er berettigede på grund af de særlige retlige og faktiske omstændigheder for anvendelse af madaffald i Tyskland og som følge heraf på grund af BNS-medlemmernes særlige stilling.

- 40 Sagsøgerne har endelig anført, at de, såfremt det under de foreliggende omstændigheder antages, at søgsmålet ikke kan antages til realitetsbehandling udelukkende som følge af den anfægtede fællesskabsretsakts normative karakter, vil blive nægtet en retlig beskyttelse af den ene grund, at nævnte forordning ligeledes gælder for andre personer, som ikke befinder sig i samme særlige situation som dem. En sådan afvisning strider mod ordlyden og formålet med artikel 230 EF, stk. 4, EF (jf. i denne retning generaladvokat Lenz' forslag til afgørelse i forbindelse med dommen i sagen Codorniu mod Rådet, punkt 25 ff.).

Retten bemærkninger

- 41 Er det åbenbart, at sagen må afvises, kan Retten i medfør af procesreglementets artikel 111 uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.
- 42 I den foreliggende sag finder Retten efter en gennemgang af processkrifterne, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, og beslutter i medfør af denne artikel at træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.
- 43 Det er flere gange fastslået, at en almenyldig retsakt, som f.eks. en forordning, under visse omstændigheder kan berøre visse fysiske eller juridiske personer individuelt, og derfor i forhold til dem får karakter af en beslutning. Dette er tilfældet, såfremt den pågældende retsakt rammer en bestemt fysisk eller juridisk person på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som en adressat (jf. bl.a. dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

- 44 I denne forbindelse kan søgsmål, der som i det foreliggende tilfælde er anlagt af en sammenslutning, ifølge fast retspraksis antages til realitetsbehandling, når sammenslutningen har deltaget i den proces, der førte til vedtagelsen af den anfægtede retsakt, i mindst tre tilfælde: når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer sammenslutningen en række processuelle rettigheder, når sammenslutningen selv er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, navnlig fordi dens stilling som forhandlingspartner er blevet berørt ved den retsakt, som påstås annulleret, eller når sammenslutningen varetager interesser for virksomheder, der selv har søgsmålskompetence (Rettens kendelse i sagen Federolio mod Kommissionen, præmis 61, kendelse af 8.12.1998, sag T-38/98, ANB m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4191, præmis 25, og kendelsen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 47).
- 45 I det foreliggende tilfælde kan BNS ikke påberåbe sig nogen af de tre tilfælde som begrundelse for, at sammenslutningen har kompetence til at anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af den anfægtede bestemmelse.
- 46 Det må for det første fastslås, at sagsøgerne ikke har påberåbt sig processuelle rettigheder, som fællesskabsretten skulle indrømme BNS, og som desuden ville være berørt af den anfægtede bestemmelse.
- 47 Hvad angår BNS's rolle i forhold til Parlamentet og Kommissionen er det korrekt, at et indgreb i en sammenslutnings stilling som forhandlingspartner, når sammenslutningen har deltaget i den proces, der førte til vedtagelsen af den anfægtede retsakt, kan udgøre en påvirkning af sammenslutningens særlige interesser (jf. i denne retning Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 21-24, og af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 28-30), idet det præciseres, at den forhandlerposition, som sammenslutningen har indtaget, skal

være klart afgrænset og tæt forbundet med selve genstanden for den anfægtede retsakt (Domstolens dom af 23.5.2000, sag C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3659, præmis 45).

- 48 Imidlertid har sagsøgerne i det foreliggende tilfælde ikke godtgjort, at BNS har indtaget en forhandlerposition, som har været klart afgrænset og tæt forbundet med genstanden for den anfægtede bestemmelse, og at denne position er blevet besværliggjort med vedtagelsen af nævnte bestemmelse.
- 49 Det må nemlig antages, at den blotte tilvejebringelse af oplysninger til fællesskabsinstitutionerne i forbindelse med den lovgivningsproces, der førte til vedtagelsen af forordning nr. 1774/2002, bl.a. under møder mellem BNS og disse institutioner, ikke er tilstrækkeligt til at fastslå, at den anfægtede bestemmelse berører en af BNS indtaget klart afgrænset forhandlerposition. Denne tilvejebringelse af oplysninger gør det højst muligt at fastslå, at BNS har deltaget i udarbejdelsesproceduren for den forordning, som indeholder den anfægtede bestemmelse. Det følger imidlertid af fast retspraksis, at den omstændighed, at en person på den ene eller anden måde deltager i den proces, som fører til vedtagelsen af en retsakt udstedt af Fællesskabet, udelukkende individualiserer denne person i forhold til den pågældende retsakt, såfremt de pågældende fællesskabsbestemmelser tilsikrer vedkommende visse processuelle garantier (Rettens kendelse af 9.8.1995, sag T-585/93, Greenpeace m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2205, præmis 56, og Rettens dom af 17.1.2002, sag T-47/00, Rica Foods mod Kommissionen, Sml. II, s. 113, præmis 55). Dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag.
- 50 Dernæst kan det ubestridte faktum, at BNS har været de tyske myndigheders forhandlingspartner, heller ikke bekræfte, at der er sket påvirkning af en forhandlerposition. BNS's egenskab af forhandlingspartner, bl.a. derved, at sammenslutningen blev opfordret til at tilsende nævnte myndigheder en udtalelse vedrørende spørgsmålet om de overgangsforanstaltninger, der skulle fastsættes i forordning nr. 1774/2002, bekræfter nemlig udelukkende den omstændighed, at de

tyske myndigheder har fundet det hensigtsmæssigt at inddrage sammenslutningen i et omfang, som det er umuligt at fastlægge nærmere, i udarbejdelsen af de tyske myndigheders indstilling, således som den kom til udtryk i Rådet i forbindelse med vedtagelsen af forordningen med den anfægtede bestemmelse. Som følge heraf er det ikke godtgjort, at den anfægtede bestemmelse har påvirket BNS's stilling som forhandlingspartner (jf. i denne retning Rettens kendelse af 11.7.2000, sag T-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 2893, præmis 55).

- 51 De af sagsøgerne påberåbte argumenter beviser heller ikke, at den anden sagsøger eller de øvrige medlemmer af BNS har søgsmålskompetence.
- 52 Hvad først angår argumentet om, at BNS's medlemmer er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse som følge af, at forordning nr. 1774/2002 blev vedtaget, efter at en række af sammenslutningens medlemmer havde været genstand for et kontrolbesøg af Kommissionens tjenestegrene i september 2001, henvises således blot til det ovenfor i præmis 48 anførte. I det foreliggende tilfælde pålagde ingen fællesskabsretlig bestemmelse Parlamentet eller Rådet med henblik på vedtagelsen af forordning nr. 1774/2002 at følge en procedure, hvorefter medlemmerne af BNS fik processuelle garantier. Under disse omstændigheder bevirker de undersøgelser, der for Kommissionens regning blev foretaget hos en række medlemmer af BNS, ikke, at disse medlemmer af BNS individualiseres i forhold til den anfægtede bestemmelse.
- 53 Hvad angår argumentet om, at medlemmerne af BNS er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse som følge af, at de er særligt alvorligt berørt af denne bestemmelse, bemærkes, at den omstændighed, at nogle erhvervsdrivende berøres økonomisk af en retsakt i højere grad end deres konkurrenter, ikke er tilstrækkelig

til, at de kan anses for at være individuelt berørt af denne retsakt (Rettens kendelse i sagen Van Parijs m.fl. mod Kommissionen, præmis 50, og kendelse af 24.1.2001, forenede sager T-112/00 og T-122/00, Iberotam m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 97, præmis 70).

54 I øvrigt kan den omstændighed, at medlemmerne af BNS ser sig nødsaget til at ophøre med en selvstændig økonomisk aktivitet, som de udøver i henhold til nationale tilladelser, ikke individualisere dem i artikel 230, stk. 4, EF's forstand. Sagsøgerne har nemlig hverken godtgjort eller påstået, at kun BNS's nuværende medlemmer kan få sådanne tilladelser i Tyskland. De har i øvrigt heller ikke hverken godtgjort eller påstået, at en sådan selvstændig økonomisk aktivitet ikke kan udøves af en erhvervsdrivende i nogen anden medlemsstat. Under disse omstændigheder befinder medlemmerne af BNS sig i en situation, der kan sammenlignes med situationen for enhver anden erhvervsdrivende, som nu eller i fremtiden udøver tilsvarende aktiviteter (jf. i denne retning Rettens kendelse af 6.5.2003, sag T-45/02, DOW AgroSciences mod Parlamentet og Rådet, Sml. II, s. 1973, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

55 Det bemærkes endvidere, at den omstændighed, at Parlamentet, Rådet og Kommissionen havde kendskab til den særlige situation for medlemmerne af BNS som følge af sammenslutningens henvendelser til disse institutioner, i modsætning til det af sagsøgerne hævdede kun kunne individualisere disse medlemmer, såfremt der fandtes en fællesskabsretlig bestemmelse, som forpligtede ophavsmændene til forordning nr. 1774/2002 til at tage hensyn til denne særlige situation (jf. i denne retning Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 21 og 28). Dette er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag. Hverken artikel 152, stk. 4, litra b), EF, på grundlag af hvilken forordning nr. 1774/2002 blev vedtaget, eller nogen anden fællesskabsretlig bestemmelse pålægger ophavsmændene til denne forordning at tage hensyn til den særlige situation for virksomheder, såsom medlemmerne af BNS, ved vedtagelsen af forordninger på folkesundhedsområdet. Under disse omstændigheder

kan den omstændighed, at de institutioner, der har deltaget i udarbejdelsen af forordningen med den anfægtede bestemmelse, havde kendskab til situationen for medlemmerne af BNS, ikke individualisere disse i forhold til nævnte bestemmelse.

- 56 Hvad angår påstanden om, at den specifikke situation for medlemmerne af BNS følger af, at de i den anfægtede bestemmelse fastsatte overgangsforanstaltninger specielt angår dem, bemærkes blot, at det i den anfægtede bestemmelse fastslås, at der vedtages overgangsforanstaltninger af de medlemsstater, der allerede har passende kontrolordninger inden anvendelsen af forordning nr. 1774/2002. Det følger af selve ordlyden af den anfægtede bestemmelse, at kriteriet for vedtagelse af overgangsforanstaltninger er objektivt, og at medlemmerne af BNS kun kan være berørt i deres egenskab af erhvervsdrivende, der er underlagt passende kontrolordninger. Intet i ordlyden af denne bestemmelse antyder således, at muligheden for at vedtage overgangsforanstaltninger særligt angår medlemmerne af BNS (Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis). Under disse omstændigheder er den omstændighed, at ansatte ved en af Kommissionens tjenestegrene har foretaget et informationsbesøg vedrørende anvendelsen af madaffald i dyrefoder hos en række medlemmer af BNS efter vedtagelsen af den anfægtede bestemmelse, i denne sammenhæng irrelevant.
- 57 Selv om det endelig er korrekt, at betingelsen om, at sagsøgeren er individuelt berørt, skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse under hensyntagen til de forskellige omstændigheder, som kan individualisere en sagsøger, kan en sådan fortolkning ikke føre til, at der ses bort fra den omhandlede betingelse, som er udtrykkeligt fastsat i traktaten, uden at man derved ville overskride de beføjelser, Fællesskabets retsinstanser er tillagt ved traktaten (dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 44).
- 58 Det fremgår af det anførte, at den anfægtede bestemmelse ikke berører nogen af sagsøgerne individuelt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand.

- 59 Det følger heraf, at det er åbenbart, at sagen må afvises, uden at det er fornødent at undersøge de øvrige formalitetsindsigelser.

Interventionsbegæringerne

- 60 Eftersom det er åbenbart, at nærværende sag må afvises, er det uforholdt at tage stilling til de af Landwirtschaftskammer Vorarlberg samt af hr. Wohlgenannt og af hr. Taferner fremsatte begæring om intervention til støtte for sagsøgnernes påstande.

Sagens omkostninger

- 61 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, pålægges de, ud over at bære deres egne omkostninger, at betale Parlamentets og Rådets omkostninger i overensstemmelse med sidstnævntes påstande herom.

- 62 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4 og 6, bærer Kommissionen, Landwirtschaftskammer Vorarlberg samt hr. Wohlgenannt og hr. Taferner deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

- 1) **Sagen afvises.**

- 2) **Det er uforholdent at tage stilling til interventionsbegæringerne fra Landwirtschaftskammer Vorarlberg samt fra hr. Wohlgenannt og fra hr. Taferner.**

- 3) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Parlamentet og Rådet afholdte omkostninger.**

- 4) **Kommissionen bærer sine egne omkostninger.**

- 5) **Landwirtschaftskammer Vorarlberg samt hr. Wohlgenannt og hr. Taferner, der har indgivet interventionsbegæring, bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 10. maj 2004.

H. Jung

Justitssekretær

J. Pirrung

Afdelingsformand